

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složném z předsedy senátu JUDr. Tomáše Durdíka a přísedících Miroslava Kříže a Jiřího Mitošinky v hlavním líčení konaném dne 18. června 2012 v Praze

t a k t o :

Obžalovaní

Tomáš P.

nar. xxx v Praze, trvale bytem xxx, t.č. ve výkonu vazby ve Vazební věznici České Budějovice,

a

Miroslav P.

nar. xxx v Praze, trvale bytem xxx

se podle § 226 písm. b) tr. řádu

z p r o š ť u j í

obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze podané dne 28.01.2004, sp. zn. KZv 2271/99, pro skutky popsané pod body 2) a 6), původně právně kvalifikované jako dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, kterých se měli dopustit společně s již odsouzeným Vratislavem R. tím, že

2) již odsouzený Vratislav R. jako zástupce firmy RAR Security Services a obžalovaní Tomáš P. a Miroslav P. jako zástupci obchodní společnosti Centrum a.s., se sídlem Praha 3, Jana

Želivského č. 2 uzavřeli dne 30.09.1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje Golden Sun v úmyslu neoprávněně získat odpočet na DPH a dne 30.10.1994 vystavil již odsouzený R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00209/1994 na částku 36.900.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 6.900.000,- Kč, obžalovaní tuto fakturu a související účetní doklady zahrnuli do účetnictví a nárokovaný odpočet DPH ve výši 6.900.000,- Kč byl obžalovaným P. a P. Finančním úřadem pro Prahu 3, Orebitská 18 vyplacen, přičemž již odsouzený R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

6) již odsouzený Vratislav R. jako zástupce firmy RAR Security Services a obžalovaní Miroslav P. a Tomáš P. jako zástupci obchodní společnosti Centrum a. s. uzavřeli dne 01.11.1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování, reklamní propagaci a vyvíjení činnosti směřující ke koupi pozemků za účelem výstavby cukrovaru v úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH a téhož dne vystavil již odsouzený R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00711/1994 ve výši 88.560.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 16.560.000,- Kč, jež byla s příslušnými doklady zahrnuta do účetnictví a obžalovaný P. za obchodní společnost Centrum a.s. si nárokoval odpočet DPH, který mu byl Finančním úřadem pro Prahu 7 ve výši 16.560.000,- Kč vyplacen, přičemž již odsouzený R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

přičemž tak obžalovaní Tomáš P. a Miroslav P. poškodili Český stát o celkovou částku ve výši 23.460.000,- Kč,

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestným činem.

O d ů v o d n ě n í :

Městské státní zastupitelství v Praze podalo u Městského soudu v Praze dne 28.01.2004, pod sp. zn. KZv 2271/99 na obžalované Tomáše P., Miroslava P. a další osoby obžalobu pro pokračující trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, v případě obžalovaného P. dílem spáchaný ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zákona, kterého se měli dopustit tím, že

2/ již odsouzený Vratislav R. jako zástupce firmy RAR Security Services a obžalovaní Tomáš P. a Miroslav P. jako zástupci obchodní společnosti Centrum a. s. se sídlem Praha 3, Jana Želivského 2 :

uzavřeli dne 30.09.1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje Golden Sun v úmyslu neoprávněně získat odpočet na DPH a dne 30.10.1994 vystavil již odsouzený R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00209/1994 na částku 36.900.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 6.900.000,- Kč, obžalovaní tuto fakturu a související účetní doklady zahrnuli do účetnictví a nárokovaný odpočet DPH ve výši 6.900.000,- Kč byl obžalovaným P. a P. Finančním úřadem pro Prahu 3, Orebitská 18 vyplacen, přičemž již odsouzený R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

3/ již odsouzený Vratislav R. jako zástupce firmy RAR Security Services a obžalovaný Tomáš P. a již odsouzený JUDr. Milan J. jako zástupci obchodní společnosti Hotel Orlický s. r. o., se sídlem v Praze 10, Limuzská 1189/3 :

uzavřeli dne 10.10.1994 fiktivní smlouvu o reklamní propagaci spočívající ve vytvoření předpokladů k uzavření smluv s bonitní klientelou o užívání rekreačního zařízení Vystřkov - Kozárovice v úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH a dne 17.10.1994 vystavil již odsouzený R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00210/1994 ve výši 36.900.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 6.900.000,- Kč, tato byla zahrnuta do účetnictví a obžalovaný P. a již odsouzený JUDr. J. si za obchodní společnost Hotel Orlík s.r.o. nárokovali odpočet DPH ve výši 6.900.000,- Kč, který jim Finančním úřadem pro Prahu 10, Petrohradská 16 nebyl vyplacen a již odsouzený R. také neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

6/ již odsouzený Vratislav R. jako zástupce firmy RAR Security Services a obžalovaný Miroslav P. a Tomáš P. jako zástupci obchodní společnosti Centrum a. s. :

uzavřeli dne 01.11.1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování, reklamní propagaci a vyvíjení činnosti směřující ke koupi pozemků za účelem výstavby cukrovaru v úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH a téhož dne vystavil již odsouzený R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, fakturu č. 00711/1994 ve výši 88.560.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 16.560.000,- Kč, s příslušnými doklady byla zahrnuta do účetnictví a obžalovaný P. za obchodní společnost Centrum a. s. si nárokoval odpočet DPH, který mu byl finančním úřadem pro Prahu 7 ve výši 16.560.000,- Kč vyplacen, přičemž již odsouzený R. nikdy neodvedl příslušnou částku na DPH Finančnímu úřadu pro Prahu 4,

přičemž tak obžalovaný Tomáš P. poškodil Český stát o celkovou částku ve výši 23.460.000,- Kč a v případě, že by byla vyplacena nárokováná částka v bodě 2), poškodil by Český stát dále o částku 6.900.000,- Kč a obžalovaný Miroslav P. by Český stát poškodil o celkovou částku ve výši 23.460.000,- Kč.

Následně byli obžalovaní Tomáš P. a Miroslav P. rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 05.06.2006, sp. zn. 3 To 15/2006, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2005, sp. zn. 10 T 1/2004, uznáni vinnými shora uvedenými útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, v případě obžalovaného P. dílem dokonanými, dílem (pod bodem 3) spáchanými ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zákona, za což jim byly uloženy nepodmíněné tresty odnětí svobody v trvání pěti let, pro jejichž výkon byli zařazeni do věznice s dozorem. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne ze dne 21.04.2010, sp. zn. 9 To 27/2010, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 08.01.2010, sp. zn. 46 T 6/2008, byl poté obžalovaný Tomáš P. uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona a odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem, a dále k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu výkonu funkcí statutárních orgánů v obchodních společnostech a družstvech na dobu pěti let. Současně byl citovaným rozsudkem Vrchního soudu v Praze sp. zn. 9 To 27/2010 podle § 35 odst. 2 tr. zákona zrušen výrok o trestu ohledně osoby obžalovaného Tomáše P. z rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 05.06.2006, sp. zn. 3 To 15/2006, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2005, sp. zn. 10 T 1/2004, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 30.11.2011, sp. zn. Nt 201/2010, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 19.04.2012, sp. zn. 3 To 5/2012 byla podle § 278 odst. 1 tr. řádu povolena obnova řízení ve prospěch obžalovaného Tomáše P. a za podmínky

§ 285 tr. řádu též ve prospěch obžalovaného Miroslava P. v trestní věci vedené u Městského soudu v Praze pod. zn. 10 T 1/04, a to za současného zrušení jednak rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 05.06.2006, sp. zn. 3 To 15/2006, ohledně obou výše jmenovaných obžalovaných ve výroku o vině pod body 2) a 6) kvalifikovanými jako dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona (tj. ve vztahu k fakturám č. 209/1994 a č. 711/1994 vystaveným firmou RAR Security Services - Vratislav R. na společnost Centrum a.s.), dále ve výroku o trestu, a jednak rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 21.04.2010, sp. zn. 9 To 27/2010 ohledně osoby obžalovaného Tomáše P. ve výroku o uložení souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zákona, jakož i všech dalších rozhodnutí na zrušené výroky těchto rozsudků obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Jelikož citovaný rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 To 15/2006 naproti tomu zůstal nedotčen jednak ve výroku, jímž byl v celém rozsahu, tj. ohledně všech obžalovaných, podle § 258 odst. 1 písm. b), e) tr. řádu zrušen původní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29.11.2005, sp. zn. 10 T 1/2004, a jednak ve výroku o vině a trestu ohledně ostatních obžalovaných, tj. Vratislava R., Jiřího S. a JUDr. Milana J., stejně jako ve výroku o vině jednáním popsaným pod bodem 3), a stejně tak zůstal nedotčen rozsudek Vrchního soud v Praze sp. zn. 9 To 27/2010 jednak ve výroku, jímž byl v celém rozsahu, tj. ohledně obou obžalovaných, podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu zrušen původní rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 08.01.2010, sp. zn. 46 T 6/2008, dále ve výroku o vině trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 3 tr. zákona ohledně osoby obžalovaného Tomáše P. a ve výroku o vině a ve výroku o trestu ohledně obžalovaného Ing. M. Z., byl v rámci veřejného zasedání za podmínek § 288 odst. 3 tr. řádu obžalovanému Tomáši P. rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 04.06.2012, sp. zn. 10 T 1/2004 za tyto, povolenou obnovou řízení nedotčené skutky uloženy zbytkový trest v podobě úhrnného trestu odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem, a dále trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkcí statutárních orgánů v obchodních společnostech a družstvech na dobu pěti let. S ohledem na odvolání podané státním zástupcem Městského státního zastupitelství v Praze bezprostředně po vyhlášení rozhodnutí v rámci konaného veřejného zasedání citovaný rozsudek doposud nenabyl právní moci.

V rámci hlavního líčení konaného dne 18.06.2012 po povolené obnově řízení ve vztahu k osobám obžalovaných Tomáše P. a Miroslava P. a skutkům popsaným pod body 2) a 6) obžaloby soud postupoval podle zásad vyjádřených v ustanovení § 219 odst. 3 tr. řádu, tzn. že s ohledem na značný časový odstup od původního řízení, které skončilo odsuzujícím rozsudkem Vrchního soudu v Praze, sp. zn. 3 To 15/2006 dne 05.06.2006, jakož i kompletní změnu ve složení senátu, jenž danou trestní věc projednával a rozhodoval, za výslovného souhlasu obou obžalovaných a státního zástupce přečetl podstatný obsah protokolů o původním hlavním líčení (ze dne 24.05.2004 na č.l. 1028 - 1032, ze dne 08.01.2004 na č.l. 1101 - 1125, ze dne 02.11.2005 na č.l. 1289 - 1294 a ze dne 29.11.2005 na č.l. 1317 - 1327) a veřejném zasedání o odvolání (ze dne 03.05.2005 na č.l. 1197 - 1202, ze dne 30.05.2006 na č.l. 1961 - 1986 a ze dne 05.06.2006 na č.l. 2010 - 2042), včetně v nich provedených důkazů. Oba obžalovaní stejně jako státní zástupce k výslovnému dotazu předsedy senátu opakovaně sdělili, že na opětovném provedení hlavního líčení, jakož i v něm provedených důkazů netrvají.

Podle ustanovení § 202 odst. 4, 5 tr. řádu bylo obnovené hlavní líčení v dané trestní věci konáno v nepřítomnosti obžalovaného Tomáše P., neboť byly splněny všechny zákonné podmínky pro tento postup, když obžalovaný vzal termín hlavního líčení dne 18.06.2012 řádně a včas na vědomí, a to v rámci veřejného zasedání konaného dne 04.06.2012. V rámci tohoto veřejného zasedání, jakož i následně ve svém písemném podání obžalovaný výslovně

prohlásil, že žádá, aby bylo jednání konáno v jeho nepřítomnosti, a to poté, co byl předsedou senátu poučen o následcích spojených s neúčastí svojí osoby u hlavního líčení. O skutcích, které jsou předmětem obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28.01.2004, sp. zn. KZv 2271/99, byl obžalovaný řádně vyslechnut, a to v průběhu přípravného řízení, jakož i v rámci původního hlavního líčení, kde využil svého zákonného práva a odmítl k věci vypovídat. Stejně tak mu bylo řádně doručeno usnesení o zahájení trestního stíhání v dané věci a byl upozorněn na možnost prostudovat příslušný spisový materiál, jakož i činit návrhy na doplnění dokazování. Zároveň soud dospěl k závěru, že nepřítomnost obžalovaného Tomáše P., který byl po celé trestní řízení, a tedy i v rámci hlavního líčení konaného dne 18.06.2012, řádně zastoupen svým zvoleným obhájcem, resp. obhájci, nebrání řádnému projednání a rozhodnutí věci samé.

Ani po provedeném hlavním líčení se však nepodařilo zcela prokázat shora citované skutečnosti popsané v obžalobě po body 2) a 6) ve vztahu k osobám obžalovaných Tomáše P. a Miroslava P., zejména to, že by oba obžalovaní jako statutární zástupci obchodní společnosti Centrum a.s. v příslušném zdaňovacím období, popř. kdykoli později, uplatnili jménem daňového subjektu Centrum a.s. nárok na nadměrný odpočet DPH v celkové výši 23.460.000,- Kč, a to na základě provedené úhrady faktur č. 209/1994 ze dne 30.10.1994 a č. 711/1994 ze dne 01.11.1994 vystavených osobou již odsouzeného Vratislava R. jako zástupcem firmy RAR Security Services. Lze konstatovat, že zcela a bez jakýchkoli pochybností se podařilo prokázat pouze část žalovaného jednání, když z provedeného dokazování, zejména shromážděných listinných důkazů ve spojení s výpověďmi samotných obžalovaných a znaleckými posudky z oboru ekonomika, odvětví účetní evidence plyne, že oba obžalovaní jako zástupci obchodní společnosti Centrum a.s. uzavřeli s již odsouzeným Vratislavem R. jako zástupcem firmy RAR Security Services jednak dne 30.09.1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje Golden Sun, na základě které již odsouzený R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, dne 30.10.1994 vystavil fakturu č. 209/1994 na částku 36.900.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 6.900.000,- Kč, již obžalovaní včetně souvisejících účetních dokladů zahrnuli do účetnictví, a následně dne 01.11.1994 fiktivní smlouvu o zprostředkování, reklamní propagaci a vyvíjení činnosti směřující ke koupi pozemků za účelem výstavby cukrovaru, na základě které již odsouzený R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platbu v hotovosti, téhož dne vystavil fakturu č. 711/1994 ve výši 88.560.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 16.560.000,- Kč, jež byla s příslušnými doklady rovněž zahrnuta do účetnictví obchodní společnosti Centrum a. s. Z okolností předmětného jednání, zejména časové souslednosti jednotlivých útoků, když mezi uzavřením obou fiktivních smluv mezi obchodní společností Centrum a.s. a firmou RAR Security Services uplynula doba cca jednoho měsíce (od 30.09.1994 do 01.11.1994), nulové snaze obžalovaných domoci se následného vrácení osobě Vratislava R. údajně v hotovosti vyplacených finančních prostředků v celkové výši 125.460.000,- Kč, nicotné podnikatelské aktivitě Vratislava R. v období roku 1994, tj. po jeho návratu z Austrálie do ČR, jeho nulových zkušeností s provozováním reklamní činnosti v ČR, zprostředkováním koupě pozemků a výstavby továren, nulového personálního, technologického a administrativně-technického zázemí firmy RAR Security Services pro zajištění obchodních transakcí sjednaných s obžalovanými jako zástupci obchodní společnosti Centrum a.s., má přitom soud za jednoznačně prokázané, že obžalovaní od počátku jednali s vědomím účelovosti a fiktivnosti uzavíraných smluv s osobou již odsouzeného R. jako zástupce firmy RAR Security Services a tedy v přímém úmyslu získat neoprávněně odpočet na DPH v souvislosti s těmito uměle vytvořenými transakcemi.

Obžalovaný Tomáš P., který v rámci původního hlavního líčení opakovaně využil svého zákonného práva a podle § 33 odst. 1 tr. řádu odmítl k věci vypovídat, načež v rámci

obnoveného hlavního líčení udělil výslovný souhlas s konáním jednání ve své nepřítomnosti podle § 202 odst. 4, 5 tr. řádu, ve své výpovědi učiněné v přípravném řízení k věci uvedl, že společnosti Centrum, a.s., kde působil jako předseda představenstva a též obchodní ředitel, přišel Vratislav R. nabídnout služby v podobě zprostředkování reklamní kampaně a ochrany objektu. Společnost Centrum a.s. provozovala velkoobchod s potravinami a v případě oleje byla výhradním dovozcem na český trh, když měsíční obrat při prodeji oleje činil cca 70.000.000,- Kč. Vratislav R. měl podle smlouvy zajistit zvýšení prodeje a obratu u oleje zn. Golden Sun, nicméně na konkrétní provedení reklamní kampaně si již obžalovaný dle svého tvrzení nevzpomíná. Vratislav R. se dle jeho tvrzení prokazoval osobními doklady, u některých jednání byl navíc přítomen i notář. Platby ve společnosti Centrum a.s. prováděla pokladní paní H., přičemž částku ve výši 36,900.000,- Kč půjčil do společnosti obžalovaný P., a niž by mu byl znám původ těchto prostředků. Vlastního předání peněz se vyjma jeho osoby zúčastnili též obžalovaný P. a Vratislav R., přičemž peníze byly přepočítány pokladní. Jakým způsobem došlo k zaúčtování pokladních a daňových dokladů obžalovanému není známo, neboť těmto věcem nevěnoval pozornost. Svě působení ve společnosti Centrum a.s. skončil v listopadu roku 1994, neboť se věnoval jiným společnostem, např. společnosti Balírny, s. r. o. V roce 1995 pak společnost Centrum a.s. vstoupila do likvidace a následně do konkursu. Ve vztahu ke smlouvě ze dne 30.09.1994 a faktuře vystavené firmou RAR Security Services č. 209/1994 ze dne 30.10.1994, lze mít dle obžalovaného za to, že jde skutečně o doklady vystavené ohledně obchodního vztahu ve věci oleje Golden Sun. Stejným způsobem probíhalo obchodní jednání směřující k uzavření kupní smlouvy na koupi pozemku. Zde obžalovaný jako zástupci společnosti Centrum a.s. vycházeli z informace od Vratislava R., že se připravuje regulace výroby cukru s tím, že v budoucnu ten subjekt, který nebude přímým výrobcem, nebude mít tuto činnost povolenu. Z těchto důvodů se rozhodli pro výstavbu cukrovaru. Obžalovanému je známo, že ohledně zařízení vyjednával Vratislav R. ve Škodě Plzeň a cukrovar měl stát u Kolína. Původ peněz a způsob platby byly stejné jako v předchozím případě. Smlouvu a pokladní doklad č. 1721 z roku 1994 po předložení obžalovaný poznal. Vzhledem k neobvyklé výši částky proběhlo předání peněz u notářky JUDr. Z.. K návratnosti finančních prostředků do reklamní kampaně a k prognóze zvýšení obratu existoval dle obžalovaného propočít, který by měl být součástí účetnictví společnosti Centrum, a.s. Propočít vycházel z určitého navýšení obratu a zisku na komoditě olej Golden Sun. Společnost Centrum a.s. měla většinu tržeb v hotovosti, přičemž platby v hotovosti nebyl dle obžalovaného v té době žádnou výjimkou. V dané době bylo pro nárokování DPH rozhodující to, co nastalo dříve, tzn. platba nebo plnění, zatímco v současné době je rozhodující termín plnění.

Rovněž **obžalovaný Miroslav P.** v rámci původního hlavního líčení opakovaně využil svého zákonného práva a podle § 33 odst. 1 tr. řádu odmítl k věci vypovídat, nicméně v přípravném řízení k žalovanému jednání uvedl, že společnost Centrum, a.s., kde byl členem představenstva od jejího založení až do likvidace v roce 1995, měla roční obrat v řádech několika set milionů korun. Vratislav R. byl mediálně známou osobou, měl samé dobré reference, v Austrálii měl provozovat síť restaurací, pročež s ním uzavřeli smlouvu o zprostředkování reklamní kampaně ze dne 30.09.1994. Obžalovaný potvrdil, že předložené kopie smlouvy, výdajového dokladu na částku 36.900.000,- Kč a faktury č. 209/1994 vystavené firmou RAR Security Services jsou kopiemi odpovídajícími originálům těchto listin. S Vratislavem R. jednali o televizní reklamě a billboardu, přičemž se mělo jednat o dlouhodobější kampaň, která se však neuskutečnila, neboť Vratislav R. zmizel do Austrálie. Obžalovaný přiznal, že peníze, které byly Vratislavu R. vyplaceny, pocházely z trestné činnosti, za kterou byl sám v letech 1976-1986 odsouzen. Záměrem obžalovaných bylo prosadit na trhu olej Golden Sun a vytlačit oleje Corolli a Brölio, přičemž bez reklamní kampaně nebylo možné trh ovlivnit. Smlouva z 01.11.1994 mezi firmou RAR Security

Services a společností Centrum, a.s. byla zaměřena na zajištění výroby cukru, když Vratislav R. měl zajistit celou stavbu na klíč. V okamžiku, kdy se obžalovaní začali zajímat o tom, jak se věc vyvíjí, Vratislava R. nesehnali. Finanční částka ve výši 88.560.000,- Kč pocházela dle vyjádření obžalovaného z jeho vlastních zdrojů. V té době přitom nešlo o astronomickou částku, neboť jen jeho tržba, než se sloučil s obžalovaným P.em, dosahovala výše cca 55.000.000,- Kč měsíčně. Vratislav R. obžalované o své činnosti vedoucí k naplnění uzavřených smluv neinformoval, přičemž obžalovanému není známo, že by v tomto ohledu cokoli podnikl. Vratislav R. si důvěru obžalovaných údajně získal tím, že měl dobré reference, pročež z jeho strany neočekávali žádné podvodné jednání. V některých případech se finanční částky předávaly u notáře, který mimo jiné zjišťoval i totožnost Vratislava R.. Za společnost Centrum, a.s. podávala daňové priznání účetní paní Č., která již není naživu. Díky těmto projektům na reklamní kampaň a stavbu cukrovaru se společnost Centrum, a.s. dostala do platební neschopnosti a vstoupila do likvidace. V roce 1994 se odstěhoval z Prahy a obchodu se přestal věnovat.

Již odsouzený Vratislav R. ve své výpovědi učiněné v přípravném řízení k věci uvedl, že spoluobviněné fyzicky vůbec nezná a jednání popsaných ve sdělení obvinění se osobně nezúčastnil. Časově se mohl zúčastnit pouze jednání popsaného pod bodem 1) obžaloby, neboť dne 12.09.1994 byl operován v Austrálii, kam odletěl někdy v polovině září společně s manželkou a synem. Na podporu svého tvrzení předložil zprávy nemocnice Maroondah v Austrálii o tom, že zde byl dne 12.10.1994 operován pro nádor mandle ve stadiu metastáz do regionálních uzlin, kdy mu byla provedena resekce na levé části krku o rozměru 140 x 80 x 35 mm. Z obsahu předmětné zprávy tak podle jmenovaného vyplývá, že technicky bylo možné, aby se dopustil jen části skutku kladeného mu obžalobou za vinu, a to v počátku měsíce září 1994. Smlouvy a faktury týkající se sdělení obvinění pod body 1) až 6) nepodepsal, faktury nevystavil, byť na nich uvedené písmo se podobá jeho vlastnímu písmu. Někdy v srpnu 1994 mu bylo vykradeno osobní motorové vozidlo s doklady, nikoli s razítkem. Pakliže grafologové tvrdí, že na příslušných listinách jde o jeho pravé podpisy, on kategoricky tvrdí, že nic nepodepsal. Firmu RAR Security Services dle svého vyjádření skutečně založil, byl jejím majitelem a jediným zaměstnancem, nicméně s touto firmou nikdy nic nevydělal. Náplní práce této firmy měly být služby bezpečnostní agentury. V oboru reklamy, zprostředkování pozemků, stavby továren a dovozu technologií nepůsobil a ani těmto odvětvím nerozumí. Vratislav R. dále odmítl, že by přebíral jakoukoli finanční částku u notáře v Praze 1, Na Příkopech 27. V průběhu přípravného řízení Vratislav R. policii dodal listiny, z nichž vyplývalo, že se dne 12.10.1994 v Austrálii podrobil operaci a poté se od 05.01.1995 podrobil další léčbě v podobě ozařování postiženého místa. V listinách se však nenacházel žádný doklad o tom, že by se podrobil dalším vyšetřením v době před operačním zákrokem a kontrolám po tomto zákroku až do zahájení následné léčby dne 05.01.1995. V reakci na požadavek soudu pak prostřednictvím svého obhájce sdělil, že takové listiny dodat již není možné, neboť po uplynutí lhůty sedmi let se příslušné materiály skartují.

Již odsouzený Jiří S. se ve své výpovědi vyjádřil k jednání popsanému pod body 1) a 5) obžaloby, jakož i k osobě Vratislava R., kterého popsal jako muže střední postavy, ve věku okolo 40 let. Jmenovaný měl povědomí o tom, že se firma RAR Security Services zabývala reklamou a marketingem, nicméně její další aktivity mu známy nebyly.

Již odsouzený JUDr. Milan J. se ve své výpovědi učiněné v přípravném řízení, když v řízení před soudem využil svého zákonného práva a odmítl k věci vypovídat, vyjádřil k jednání popsanému pod bodem 3) obžaloby, tzn. k okolnostem podpisu smlouvy o reklamní propagaci mezi společností Hotel Orlický a.s. a., jejímž byl zástupcem, a Vratislavem R. jako zástupcem firmy RAR Security Services ze dne 10.10.1994. Uvedeného došlo

k vyplacení finančních prostředků, které do společnosti Hotel Orlík s.r.o. půjčil Miroslav P., Vratislavu R., a to za přítomnosti Mgr. M. z notářské kanceláře JUDr. Z., který současně ověřoval podpisy Vratislava R. na potvrzení o převzetí peněz v hotovosti. Přítomna byla rovněž pokladní Jana S. z xxx a účetní paní Č., která již zemřela. Peníze přinesli v poštovním pytlí obžalovaní P. a P.. Smlouvu všichni tři jako zástupci smluvních stran podepisovali na místě. Vratislav R. je o výsledcích své činnosti nikdy neinformoval a uzavřenou smlouvu nedodržel, přičemž tvrdil, že věci zabezpečí v zahraničí, kam odletěl. Zda sám podepsal přiznání k DPH jménem daňového subjektu Hotel Orlík s.r.o. neví, neboť vše zpracovávala účetní společnosti paní Č.. Dle tehdy platného zákona o DPH se nadměrný odpočet mohl nárokovat v případě služby tehdy, došlo-li k zaplacení anebo tehdy, došlo-li k uskutečnění plnění, a to v závislosti na tom, jaká z těchto dvou okolností nastala dříve. Jako jednatel se zúčastnil vytykácího řízení u Finančního úřadu pro Prahu 10, kde správce daně zjistil formální nedostatky, snad chybějící datum uskutečnění zdanitelného plnění. Doplnit fakturu se mu však nepodařilo, neboť Vratislava R. na jím uvedené adrese nesehnal. Z tohoto důvodu se tak nepodařilo ve stanovené lhůtě odstranit vady podání, pročež finanční úřad nadměrný odpočet nevrátil. Skutečnost, že se peníze vyplácely v hotovosti dopředu, bylo stanoveno v předmětné smlouvě. Osobu Vratislava R. viděl pouze jednou a jen zběžně, přičemž neměl žádné povědomí o jeho podnikání, když měl pouze zběžné informace od společníků. Ve vztahu k dalším smlouvám sjednaným s Vratislavem R. JUDr. J. uvedl, že je mu známo pouze to, že nějaké smlouvy byly uzavřeny. K osobě Vratislava R. mu bylo sděleno, že je známým pana K. a že kandidoval na předsedu Českomoravského fotbalového svazu.

Svědék Ing. Lumír K. ve své výpovědi potvrdil, že dne 15.04.1996 byl ustanoven konkursním správcem obchodní společnosti Centrum, a. s. v likvidaci. Předmětná společnost neměla žádný majetek, vyjma pohledávky ve výši cca 50.000.0000,- Kč. Svědek si již nevzpomíná, vůči jakému subjektu či subjektům tyto pohledávky, které nebyly řádně doloženy a nebyl tak ani zařazený do konkursní podstaty, byly. Likvidátorem před prohlášením konkursu na majetek společnosti byl JUDr. Milan J.. Zda byly v rámci vedeného konkursu uplatněny pohledávky společnosti Centrum a.s. za firmou RAR Security Services si již svědek dle svého vyjádření nevzpomíná. Svědkovi současně není známo, že by společnost Centrum a.s. vlastnila jakýkoli cukrovar.

Svědék Ivo W., který v roce 1994 působil ve funkci člena představenstva společnosti Centrum a.s., vypověděl, že si na nějakou smlouvu o reklamní propagaci uzavřenou mezi společností Centrum a.s. a firmou RAR Security Services nevzpomíná. Podle jeho tvrzení probíhala nějaká reklamní kampaň včetně televizní reklamy, kdo ji zajišťoval si však již nevzpomíná. Olej Golden Sun je svědkovi povědomí, nicméně výši obrátu obchodu s olejem není schopen určit. Pakliže je na smlouvě o reklamní propagaci ze dne 30.09.1994 uvedeno, že s ní souhlasí, pak dle jeho slov pravděpodobně existovala, nicméně konkrétně si danou smlouvu nevybavuje. Co se smlouvy o zprostředkování na nákup pozemků na výstavbu cukrovaru týče, tvořil cukr v obchodování společnosti Centrum a.s. strategickou komoditu. Zda bylo záměrem společnosti či statutárních zástupců provozovat nebo stavět cukrovar, není svědkovi známo, neboť osobně nebyl všech jednání účasten. Dalšími zástupci společnosti Centrum a.s. byli v době jeho působení obžalovaní P. a P.. Svědkovi není dle jeho tvrzení známo, kdo zpracovával či podával jménem daňového subjektu Centrum a.s. daňová přiznání.

Svědčyně Jana H. ve své výpovědi uvedla, že v létě roku 1994 vznikla společnost Centrum a.s., do které přešla ze společnosti Centrum s. r. o., kde působila jako pokladní, přičemž ve společnosti Centrum a.s. pracovala jednak jako pokladní a dále pomáhala účetní. Pokladní

doklad č. 1072 ze dne 30.09.1994 vystavila sama, přičemž tomuto aktu musel být přítomen obžalovaný P., neboť je podepsán v kolonce „přezkoušel“. Vzhledem k tomu, že je na předmětném pokladním dokladu podepsán i Vratislav R., domnívá se svědkyně, že byl přítomen rovněž. Pokladní doklad 1721 ze dne 25.11.1994 rovněž sama vyplnila. Smlouva nebyla k pokladní výdejce přiložena. Svědkyně potvrdila, že se hovořilo o tom, že reklama a propagace měly být prováděny jinými firmami, nicméně vlastní smlouvu na tyto činnosti neviděla. Po předložení pokladního výdajového dokladu v rámci hlavního líčení svědkyně výslovně potvrdila, že jde o její podpis a pokud je na dokladu uvedeno jméno R. a číslo jeho občanského průkazu, pak musela tuto osobu v dané době vidět. Svědkyně dále potvrdila, že ve společnosti Centrum a.s. se v rozhodné době běžně platilo v hotovosti.

Svědčyně Mgr. Šárka Z. se jako notářka v obecné rovině vyjádřila k postupu při ověření podpisu, kdy se účastník dostaví s platným osobním průkazem a na listinu připojí svůj podpis. Notář poté zapíše jeho jméno, rodné číslo a bydliště a číslo platného průkazu do ověřovací knihy. Předloženou podepsanou listinu opatří legalizačním razítkem, ve kterém uvede jméno, rodné číslo a bydliště účastníka, který listinu před ním podepsal, poté legalizační razítko opatří notářským podpisem a dalším úředním razítkem. Účastník se následně podepíše do ověřovací knihy. Pakliže je svědkyně sama podepsána na originále legalizační doložky, pak prováděla ověření podpisu osobně. Pakliže je na smlouvě legalizační doložka, podpis a úřední razítko, stejně jako na kopii jí předložené smlouvy o zprostředkování ze dne 01.11.1994 a přiloženém potvrzení o předání finanční částky, jde o platné potvrzení, které odpovídá výše popsanému postupu.

Svědčyně Zdenka C., bývalá pracovnice Finančního úřadu pro Prahu 3, ve své výpovědi učiněné v této trestní věci před odvolacím soudem mimo jiné uvedla, že v roce 1995 byla zaměstnána v kontrolním oddělení Finančního úřadu pro Prahu 3, kde dostala za úkol na základě dožádání Finančního úřadu pro Prahu 4, u kterého probíhalo daňové řízení s firmou RAR Security Services, provést místní šetření a zjistit, zda daňové přiznání, záznamní evidence a účetnictví společnosti Centrum a.s. zahrnuje dva daňové doklady, a to fakturu č. 209/1994 ze září 1994 a fakturu č. 711/1994 z listopadu 1994. Nato provedla u dotčeného daňového subjektu místní šetření, a to za přítomnosti likvidátora JUDr. J.a, přičemž se specializovala na daň z přidané hodnoty, přičemž první, co se prověřovalo, je, zda daňové přiznání mělo všechny náležitosti, přičemž stejným způsobem prověřila měsíce září a listopad roku 1994. V obou případech bylo vše v pořádku. Dále se prověřovala záznamní evidence daně z přidané hodnoty a také účet č. 343 – nákladové a výnosové účty, neboť právě na účtech č. 343 je účtována DPH. V případě faktury č. 209/1994 se jednalo o reklamu na oleje určenou pro společnost Centrum a.s. Svědkyni bylo dle jejího tvrzení známo, že dotčená společnost s oleji obchodovala, reklama se vyskytovala a pakliže měla být i v televizi, nepřipadala jí celková částka 30.000.000,- Kč plus DPH ve výši 6.900.000,- Kč, vysoká. Současně se u daňového subjektu objevila i faktura přijatá. Svědkyně měla dle svého vyjádření pouze prověřit, zda se tyto doklady vyskytly a zda byly zahrnuty do záznamní evidence a zaúčtovány, čili zda šlo o daňové doklady a tyto skutečnosti také v rámci místního šetření prověřila. Pakliže by se vyskytly pochybnosti, které v té době neměla, zahájilo by se daňové řízení. Poté by následovala daňová kontrola, kterou však neprováděla. Ve společnosti Centrum a.s. byla svědkyně na místním šetření dne 14.02.1996, kdy prověřovala tyto dva případy. V tom prvním se jednalo o fakturu č. 209/1994, kde byla založena smlouva o zprostředkování podepsaná oběma stranami a doklad o zaplacení s datem 30.09.1994, na němž je uvedeno 343 23, čili DPH s 23% a účet daňový, výdajový a pokladní doklad č. 1072. Vše bylo uvedeno i v záznamní evidenci, přičemž daň byla vrácena. Svědkyně výslovně uvedla, že žádné pochybnosti neměla, neboť vše bylo podepsáno, existoval výdajový doklad, vše bylo správně zaúčtováno a souhlasilo. Žádné závady

nezjistila, proč se ani nezahajovalo žádné jiné daňové řízení. Následně svědkyně dne 16.02.1995 vyhotovila odpověď pro Finanční úřad na Prahu 4, ve které uvedla, že bylo zjištěno, že si společnost Centrum a.s. uplatnila odpočet DPH, a to jednak z faktury č. 209/1994 ze dne 30.09.1994 ve výši 6.900.000,- Kč a jednak z faktury č. 711/1994 ze dne 01.11.1994. Faktura č. 711/1994 se týkala uzavřené smlouvy o zprostředkování koupě pozemků. V roce 1994 platil zákon o dani z přidané hodnoty, podle kterého uskutečnění zdanitelného plnění vznikalo zaplacením nebo poskytnutím služeb, podle toho, co nastalo dříve. V tomto případě bylo zjištěno, že byla podepsána smlouva a bylo vydáno potvrzení o předání finanční částky ve výši 88.560.000,- Kč, která byla zahrnuta v účetnictví, v záznamní evidenci. Jelikož existovalo i potvrzení o zaplacení této částky, nebylo podle svědkyně možné v danou chvíli zdanitelné plnění zpochybnit. Svědkyně současně uvedla, že rovněž prověřovala, zda na tyto dva případy byly ve společnosti finanční zdroje, přičemž v obou případech byly poskytnuty půjčky, o čemž existují dohody. Vše bylo uvedeno v záznamní evidenci, řádně zaúčtováno a podepsáno. V tomto smyslu také svědkyně dle svého vyjádření odpověděla Finančnímu úřadu pro Prahu 4, načež již u daného subjektu žádné další místní šetření nečinila, takže jí ani není známo, jakým způsobem se daný případ dále vyvíjel. V záznamní evidenci byla zanesena faktura č. 711/1994, byla zaúčtována na účtu č. 343. Pakliže se podle svědkyně zdanitelné plnění fakticky uskutečnilo a druhá strana daň vybrala, byla povinna ji přiznat a příslušnému správci daně odvést nebo předložit dobropis, pakliže se plnění neuskutečnilo. Vzhledem k tomu, že peněžní prostředky byly předány, nebyl pro takový postup důvod. K dotazu, jakým způsobem bylo zjišťováno, zda údaje z předmětných faktur byly zaneseny do kolonky daňového vstupu, svědkyně uvedla, že v takovém případě se porovnávají jednotlivé řádky daňového přiznání, ověřuje se záznamní evidence, kterou daňový subjekt Centrum a.s. vedl, ověřilo se účetnictví, které bylo vedeno, přičemž nebyl zjištěn rozdíl. Pakliže by byly zjištěny rozdíly, vznikla by daňová povinná dávka státu a muselo by být zahájeno daňové řízení a kontrola. Daňové přiznání však souhlasilo se záznamní evidencí a doklady. V době místního šetření svědkyně dle svého vyjádření zkoumala pouze formální vztah, tedy to, zda doklady existovaly a vznikla daňová povinnost, přičemž jí nebylo známo tvrzení Vratislava R. o tom, že žádnou reklamní činnost neposkytoval a že smlouva, kterou měl uzavřít, je neplatná. Svědkyně opakovaně potvrdila, že v daném případě prověřovala záznamní evidenci, přičemž daňové přiznání souhlasilo, bylo řádně podepsáno statutárním orgánem, byly předloženy doklady o zaplacení a byl uplatněn odpočet DPH.

Svědčynie Jana Š. ve své výpovědi učiněné v této trestní věci před odvolacím soudem mimo jiné uvedla, že po roce 1994 pracovala pro obžalovaného P. ve společnosti Centrum s.r.o. jako účetní s tím, že její pracovní náplní bylo zpracování daňového přiznání a veškerých účetních dokladů. Svědkyně si dle svého vyjádření vzpomíná na jeden případ vztahující se ke společnosti Centrum a.s., kdy šlo o fakturu vystavenou panem R. na značnou částku, ze které byl dosti značný daňový odpočet. Na tento případ si svědkyně pamatuje, neboť u společnosti Centrum a.s. měla působit již jen cca dva měsíce, protože celou věc konzultovala s představenstvem, které jí dalo striktní příkaz, aby DPH z této faktury vůbec neuváděla a nezahrnovala do odpočtu DPH. V daném případě se jednalo o nějaké zprostředkování pro společnost Centrum a.s., přičemž faktura byla vystavena v září nebo v listopadu roku 1994, a to na dosti vysokou částku, kolem šestnácti milionů korun. V září obdržela společnost Centrum a.s. fakturu znějící na menší částku, a to rovněž za zprostředkování. Danou situaci svědkyně konzultovala a fakturu předala představenstvu, načež jí bylo řečeno, aby odpočet DPH neuplatňovala. Poté, co byla doručena druhá faktura na větší částku, tj. kolem šestnácti milionů korun, si již nevzpomíná, zda byl odpočet DPH odečten z daňového přiznání za září, nicméně si je dle svého tvrzení jistá, že daná transakce neproběhla daňovým přiznáním. Pakliže by pokyn od představenstva nedostala, faktura by

byla zanesena do počítače a prošla by běžným daňovým přiznáním, takže by se z ní uplatnil i odpočet DPH. Svědkyně se ve své výpovědi dále vyjádřila k okolnostem, za kterých byla v této věci kontaktována, a to nejprve Ing. Ř. z auditorské firmy HZ Praha, s.r.o., kdy byla požádána, zda by nebyla s to objasnit určité skutečnosti vážící se ke společnosti Centrum a.s., kde po dobu cca šesti měsíců pracovala, s čímž souhlasila. Poté, co jí bylo předestřeno, o co se jedná, si počala vybavovat bližší skutečnosti, neboť na čísla má velmi dobrou paměť. Poté byla kontaktována JUDr. Průšovou z AK JUDr. Sokola, která jí požádala, zda by se nedostavila do její kanceláře k objasnění dalších skutečností stran dotčených faktur. Poté se jí začala celá věc blíže vybavovat, načež došlo k sepsání písemného prohlášení, které podepsala. Příkaz k neuplatnění dopočtu DPH z předmětné faktury dal svědkyni dle jejího vyjádření zejména obžalovaný P.. Daná částka se jí zdála neúměrná, pročež považovala za svoji povinnost jako účetní věc konzultovat s vedením firmy, načež fakturu se předala představenstvu. Zda faktura prošla účetnictvím společnosti, a to v období měsíce září, svědkyni není známo.

Znalec z boru ekonomika Ing. Ivan Rajda se jako zástupce Ústavu kriminalistiky a forenzních disciplín Vysoké školy Karlovy Vary, o.p.s., který zpracoval znalecké posudky č. 62/P-2010, 5/P-2006 a 3/P-2006, vyjádřil k úplnosti poskytnutých pokladů ke znaleckému zkoumání, jež představovaly pouze doklady o vstupu, tj. nákupech za období měsíců září až prosinec 1994, jež však neskýtaly možnost jednoznačného posouzení toho, zda jde o soubor kompletní, který by vylučoval, resp. prokazoval úplnost a bezchybnost tohoto účtování. Poskytnuté materiály tvoří sestavy hlavní knihy, které bylo možné vytvořit z porizovaných datových souborů, přičemž tyto sestavy prokazují účtování na účtu o vstupu DPH do společnosti Centrum a.s.. Ve vztahu k fakturám č. 209/1994 a č. 711/1994 vystaveným firmou RAR Security Services bylo zjištěno, že vykazují všechny znaky faktur, jež byly zaměřeny na účtování do nákladů jako služby, přičemž na nich byla jejich výstavcem vyznačena daň z přidané hodnoty, pročež znalecký ústav dospěl k závěru, že tyto faktury jednoznačně sloužily k úhradě služeb, což bylo prokázáno mimo jiné i vystavenými pokladními doklady. Tyto podklady vykazují v jednom případě u tzv. kontakčního lístku (tj. předpisu o dalším účtování) zaúčtování jak do nákladů, tak do DPH, v druhém případě pouze do nákladů. V účetních sestavách, resp. v předložené části účetnictví, přitom žádná z těchto faktur není zúčtována jako DPH na vstupu. Na podkladě provedené analýzy znalec současně vyslovil domněnku, že předmětné faktury č. 209/1994 a č. 711/1994 měly sloužit k odpočtu DPH, když s tímto záměrem byly vystaveny. Částečně pak byly i k tomuto zaúčtování připraveny, nicméně z celkového stavu sestav účetního deníku, resp. výpisu z účtu o DPH, není patrné, že by byly v těchto soupisech uvedeny. Z těch částí datových i tištěných záznamů účetního deníku, příp. výpisu z účtu DPH, které byly předloženy ke znaleckému zkoumání, není dle znalce možné zaúčtování těchto faktur zjistit, tzn. že ve smyslu zákona o dani z přidané hodnoty se tyto faktury v účetních datech jako DPH k odpočtu nenacházejí.

Vyjma výpovědi obou obžalovaných, dále již odsouzeného Vratislava R., jakož i výše jmenovaných svědků a znalců soud vyšel rovněž z provedených **listinných důkazů**, zejména protokolu o trestním oznámení Vratislava R. ze dne 03.08.1994 o krádeži věcí z motorového vozidla tov. zn. VW Golf, SPZ PBH 08-82, rozhodnutí o odložení věci, fotokopie cestovního pasu Vratislava R., fotokopii ověřovacích knih notářů, smlouvy o zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje Golden Sun uzavřené dne 30.09.1994 mezi obchodní společností Centrum a.s. a firmou RAR Security Services, smlouvy o zprostředkování, reklamní propagaci a vyvíjení činnosti směřující ke koupi pozemků za účelem výstavby cukrovaru uzavřené dne 01.11.1994 mezi obchodní společností Centrum a.s. a firmou RAR Security Services, výdajových dokladů a příjmových pokladních dokladů

č. 1072 ze dne 30.09.1994 a č. 1721 ze dne 25.11.1994, faktur č. 711/1994 a č. 209/1994 vystavených firmou RAR Security Services, potvrzení o předání finančních částek, vyjádření médií, fotokopii přiznání k DPH a souvisejících dokladů, oznámení a sdělení příslušných finančních úřadů, zápisu z jednání o zajištění účetnictví a daňového přiznání k DPH za měsíc listopad 1994 konaného za účasti zástupců obchodních společností Centrum a.s. a Audico spol. s r.o., dodatečně nalezených účetních dat, faktur, pokladních dokladů a tištěných sestav účetního deníku společnosti Centrum a.s. v účetním softwaru Bivoj, včetně účtu 343-05 a 343-23 a dalších listinných důkazů.

Podle **závěrů znaleckého posudku z oboru písmoznalectví** se na všech zkoumaných listinách, tj. na smlouvách uzavřených mezi firmou již odsouzeného Vratislava R. RAR Security Services a na pokladních dokladech s jeho jménem nacházejí pravé podpisy, které vyhotovil Vratislav R.. Podle závěrů znaleckého posudku z oboru písmoznalectví – expertíza ručního písma, zpracovaného Mgr. Jindrou Železnou k posouzení pravosti podpisů Vratislava R. ze dne 03.11.1994 a 24.11.1994 v ověřovací knize č. 3 z roku 1994 notářky Mgr. Šárky Z., zkoumané podpisy s vysokou pravděpodobností patří právě osobě již odsouzeného Vratislava R.. Znalecký posudek z oboru písmoznalectví – expertíza ručního písma byl zpracován rovněž k posouzení pravosti podpisu Vratislava R. na přiznáních k dani z přidané hodnoty za období měsíců září a říjen 1994, kdy znalkyně Mgr. Jindra Železná uvedla, že tyto podpisy zcela nepochybně patří jmenovanému. Znalkyně se současně vyjádřila i ke svému předchozímu posudku, když uvedla, že jí bylo za účelem zpracování nového posudku poskytnuto více srovnávacího materiálu, než měla k dispozici při zpracování posudku předchozího, přičemž učinila-li tehdy závěr, že v ověřovací knize č. 3 z roku 1994 notářky Mgr. Šárky Z. se jedná pravděpodobně o pravé podpisy Vratislava R., pak nyní svůj závěr upřesňuje tak, že závěr o tom, že jde o pravé podpisy Vratislava R., lze učinit s naprostou jistotou.

Ze závěrů **znaleckého posudku zpracovaného Bc. Blankou Vališovou**, soudní tlumočnicí z jazyka anglického, předloženého obhajobou obžalovaného Tomáše P., vážícího se k rozboru anglicky psaných listin ze dne 30.09.1994, 29.11.1994 a 30.06.2004 předložených již odsouzeným R., jehož cílem bylo zjištění, zda text jednotlivých listin odpovídá textu, který by napsal rodilý mluvčí, dále zda odpovídá textu, který by napsala vysokoškolsky vzdělaná osoba, zda text odpovídá jazyku běžnému v úředním styku a zda lze specifikovat původ pisatele, bylo zjištěno, že zkoumaný text nebyl psán rodilým mluvčím, text neodpovídá tomu, jak by jej psala vysokoškolsky vzdělaná osoba, text obsahuje fráze a formulace neobvyklé a netypické pro úřední styk typický pro státního úředníka v Austrálii, přičemž z translátologického hlediska lze předpokládat, že text psala osoba slovanského původu. Opakující se gramatické a stylistické chyby stejného druhu a také to, že stejné chyby se opakují v listinách datovaných v rozmezí deseti let, vedou k závěru, že všechny listiny pravděpodobně psala jedna a táž osoba.

S ohledem na skutečnost, že se obžalovaní měli skutků popsaných pod body 2) a 6) obžaloby, původně kvalifikovaných jako dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, dopustit v období měsíce září a listopadu roku 1994, tedy v obou případech za účinnosti zákona č. 140/1961 Sb. (dále jen trestní zákon), který byl s účinností od 01.01.2010 nahrazen zákonem č. 40/2009 Sb. (dále jen trestní zákoník), byl soud nucen jako předběžnou otázku řešit časovou působnost obou shora citovaných trestněprávních norem. Podle § 2 odst. 1 tr. zákoníku (dříve § 16 odst. 1 tr. zákona) se trestnost činu posuzuje podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán; podle pozdějšího zákona se posuzuje jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Použití nového práva je však třeba posuzovat jako celek, aby konečný výsledek byl pro pachatele

příznivější. Nutné je hodnotit starý a nový zákon jak z hlediska ustanovení zvláštní části, tak i se zřetelem k ustanovení obecné části trestního zákoníku. Při posouzení otázky, jaký zákon použít, nemůže tedy jít jen o srovnání trestních sankcí starého a nového zákona. Přitom je rozhodný výsledek srovnání trestů, které by byly při použití zákonů jako celků pachateli za konkrétních posuzovaných okolností uloženy. S ohledem na výše uvedené tak soud při právním posouzení žalovaného jednání vycházel z ustanovení trestního zákoníku, tedy pozdějšího, pro pachatele příznivějšího zákona, neboť podle § 148 odst. 4 tr. zákona je pachatel trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby ohrožen trestní sazbou od pěti do dvanácti let, přičemž příprava tohoto zvlášť závažného úmyslného trestného činu je trestná, zatímco podle § 240 odst. 3 tr. zákoníku je pachatel téhož zvlášť závažného zločinu ohrožen trestem odnětí svobody v sazbě od pěti do deseti let, přičemž jeho příprava není trestná.

Na základě podrobně provedeného dokazování, kdy soud jednotlivé důkazy ve smyslu § 2 odst. 6 tr. řádu hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, dospěl Městský soud k závěru, že v daném případě nebylo jednoznačným a nezvratným způsobem prokázáno, že by obžalovaní Tomáš P. a Miroslav P. jako zástupci společnosti Centrum a.s. uplatnili jménem tohoto daňového subjektu u příslušného správce daně za zdaňovací období měsíců září a listopad 1994, popř. později, nadměrný odpočet DPH v celkové výši 23.460.000,- Kč, a to na základě faktur č. 209/1994 a č. 711/1994 vystavených firmou RAR Security Services v souvislosti s prokazatelně fiktivně uzavřenými smlouvami mezi společností Centrum a.s. a firmou RAR Security Services ze dne 30.09.1994 na zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje Golden Sun a ze dne 01.11.1994 na zprostředkování, reklamní propagaci a vyvíjení činnosti směřující ke koupi pozemků za účelem výstavby cukrovaru. V daném případě bylo bez jakýchkoli pochybností prokázáno pouze to, že oba obžalovaní jako zástupci obchodní společnosti Centrum a.s. uzavřeli s již odsouzeným Vratislavem R. jako zástupcem firmy RAR Security Services dne 30.09.1994 a 01.11.1994 obě shora uvedené fiktivní smlouvy, na základě kterých Vratislav R. jako zprostředkovatel, který měl obdržet platby v hotovosti, vystavil fakturu č. 209/1994 na částku 36.900.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 6.900.000,- Kč a fakturu č. 711/1994 ve výši 88.560.000,- Kč včetně DPH 23 % ve výši 16.560.000,- Kč, jež obžalovaní včetně souvisejících účetních dokladů zahrnuli do účetnictví společnosti Centrum a.s., přičemž příslušným správcem daně byl ve vztahu ke společnosti Centrum a.s. za zdaňovací období měsíců září a listopad 1994 evidován, resp. uznán nadměrný odpočet DPH. Na podkladě provedeného dokazování, zejména při absenci záznamní povinnosti společnosti Centrum a.s. za měsíce září a listopad 1994 (a to i ve spisových materiálech Finančního úřadu pro Prahu 3 jako příslušného správce daně) ve spojení se závěry znaleckých posudků z oboru ekonomika a výpovědí svědkyně Š., jež zpochybňují tvrzení svědkyně C., však nelze jednoznačně a nepochybně konstatovat, že příslušným finančním úřadem uznaného nadměrného odpočtu DPH daňového subjektu Centrum a.s. za zdaňovací období měsíců září a listopad 1994 bylo dosaženo přímým jednáním obžalovaných v podobě zahrnutí předmětných faktur č. 209/1994 a č. 711/1994 do příznání k DPH, tedy že by si obžalovaní nárokovali nadměrný odpočet DPH jménem společnosti Centrum a.s. právě na základě těchto dvou faktur, byť k tomuto následku jejich záměr, promítající se do uzavření fiktivních smluv s firmou RAR Security Services, jednoznačně směřoval. V případě odsuzujícího rozhodnutí však musí být vina obžalovaných prokázána bez jakýchkoli pochybností na základě důkazních materiálů zajištěných v rámci trestního řízení a následně provedených v řízení před soudem, k čemuž však nedošlo, neboť v daném případě se vyjma výpovědi svědkyně Zdenky C., jejíž věrohodnost však byla významným způsobem narušena celou řadou ostatních provedených důkazů, zejména závěry znaleckých posudků z oboru ekonomika a písmoznalectví, jakož i výpovědí

svědkyně Š., nepodařilo zajistit žádný přímý důkaz svědčící o vině obžalovaných ani ucelený řetězec nepřímých důkazů, na jejichž základě by bylo v rámci řízení před soudem bez jakýchkoli pochybností prokázáno, že si obžalovaní jako zástupci společnosti Centrum a.s. u příslušného správce daně nárokovali nadměrný odpočet DPH za zdaňovací období měsíců září a listopad 1994, na základě faktur č. 209/1994 a č. 711/1994 vystavených firmou RAR Security Services. S ohledem na výše uvedené, jakož i respektování zásady zachování totožnosti skutku, tak byl nalézací soud nucen postupovat v souladu s obecnou zásadou trestního řízení „in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch) a oba obžalované předmětné obžaloby ve vztahu k tomuto jednání popsánému pod body 2) a 6) ve smyslu § 226 písm. b) trestního řádu za užití § 2 odst. 1 tr. zákoníku a § 20 odst. 1 tr. zákoníku ve spojení s § 240 tr. zákoníku zprostit, neboť jednání obžalovaných lze s ohledem na jeho prokázaný charakter a míru blížící se dokonání činu posoudit toliko jako přípravu trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku, která však není s účinností od 01.01.2010 u tohoto zvláště závažného zločinu trestná, nikoli jako pokus tohoto trestného činu, popř. jiný trestný čin uvedený ve zvláštní části trestního zákoníku. U zvláště závažného zločinu takové společenské škodlivosti, jakým pokračující trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku beze sporu je, musí být vina obžalovaných jednoznačným a nezvratným způsobem prokázána, aniž by bylo možné vycházet z pouhých dohadů, domněnek či spekulací, což se však v tomto případě nestalo.

Po řádném zhodnocení všech provedených důkazů dospěl Městský soud k závěru, že obžalovaní Tomáš P. a Miroslav P. jako zástupci společnosti Centrum a.s. uzavřeli dne 30.09.1994 a 01.11.1994 s Vratislavem R. jako zástupcem firmy RAR Security Services smlouvy blíže specifikované v bodech 2) a 6) podané obžaloby, na základě kterých byly firmou RAR Security Services vystaveny faktury č. 209/1994 a č. 711/1994, jež byly společně s dalšími účetními doklady zaneseny do účetnictví společnosti Centrum a.s. Tento závěr soud opřel nejen o souhlasné prohlášení obou obžalovaných, kteří sami uzavření předmětných smluv a přijetí dotčených faktur nikterak nespороvali, ale především o kategorické závěry znaleckých posudků z oboru písmoznaectví, které jednoznačně vyvrátili tvrzení Vratislava R. o tom, že dané listiny nikdy nepodepsal, neboť se v rozhodné době zdržoval v zahraničí. Dané tvrzení Vratislava R. vyznívá krajně nevěrohodně a nepřesvědčivě mimo jiné i ve světle výpovědi svědkyně Jany H., která ověřovala jeho totožnost ve dnech 30.09.1994 a 25.11.1994, jakož i s ohledem na skutečnost, že i při notářském ověření jeho podpisu ve dnech 03.11.1994 a 24.11.1994 byla naprosto nepochybně ověřena jeho totožnost podle předloženého průkazu. Závěry znaleckých posudků z oboru písmoznaectví přitom jednoznačným způsobem vyvracejí možné úvahy o zneužití občanského průkazu Vratislava R. třetí osobou poté, co došlo k odcizení věci z jeho motorového vozidla dne 02.08.1994, tedy krátce před uzavíráním předmětných smluv. Protokol o trestním oznámení ze dne 30.08.1994 specifikuje věci, které byly Vratislavu R. jako oznamovateli z vozidla odcizeny, přičemž mezi těmito věcmi jsou nejen osobní doklady, ale i další věci osobní povahy, nikoli však občanský průkaz jmenovaného. Vratislav R. přitom předmětný protokol jako úplný a správný podepsal, a to včetně seznamu a popisu odcizených věcí, který tvořil přílohu trestního oznámení, kde není rovněž občanský průkaz uveden. Podle názoru soudu si lze jen těžko představit, že tak významný a běžně užívaný doklad, jakým občanský průkaz bezesporu je, by jako odcizený oznámen nebyl, zatímco jiné, de facto bezcenné věci byly oznámeny jako odcizené, přičemž Vratislav R. by zjištěnou ztrátu občanského průkazu případně neohlásil ani dodatečně. Pakliže tak bylo v rámci shora uvedeného opakovaného ověřování totožnosti Vratislava R. ověření provedeno podle občanského průkazu, nemohlo se jednat o průkaz majiteli odcizený dne 02.08.1994. Obžalovaní Tomáš P. a Miroslav P. naproti tomu pravost svých podpisů na zkoumaných

listinách nikdy nepopírali, nicméně od počátku tvrdili, že se jednalo o smlouvy uzavřené svobodně a vážně, jejichž účelem bylo dosažení deklarovaného plnění. S ohledem na výsledky provedeného dokazování tak má soud za prokázané, že Vratislav R. jako zástupce firmy RAR Security Services uzavřel a podepsal dne 30.09.1994 a 01.11.1994 fiktivní smlouvy jednak o zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje Golden Sun a jednak o zprostředkování, reklamní propagaci a vyvíjení činnosti směřující ke koupi pozemků za účelem výstavby cukrovaru s oběma obžalovanými jako zástupci společnosti Centrum a.s., na základě čehož došlo k vystavení faktury č. 209/1994 a č. 711/1994, jakož i příjmových a výdajových pokladních dokladů na předání peněz v hotovosti, aniž by tyto listiny deklarovaly skutečnost, že si předmětné finanční prostředky skutečně ponechal Vratislav R. a tedy že nedošlo např. k jejich vrácení obžalovaným, resp. obžalovanému P., který je společnosti Centrum a.s. formou půjčky poskytl z vlastních (privátních) zdrojů, po podpisu fiktivních smluv a záměrně účelovém zinscenování obou transakcí. Vzhledem k okolnostem obou transakcí lze přitom důvodně pochybovat o tom, že účel obou smluv, uzavřených dne 30.09.1994 a 01.11.1994 mezi společností Centrum a.s. a firmou RAR Security Services, měl být a následně byl naplněn. Již odsouzený Vratislav R. sám v této souvislosti uvedl, že s firmou RAR Security Services nikdy nedosáhl žádného zisku, přičemž předmětem činnosti této firmy měla být činnost bezpečnostní agentury, zatímco v oboru reklamy, zprostředkování pozemků a stavby továren daná firma ani on sám nikdy nepůsobili. Toto tvrzení je však v rozporu s provedenými listinnými důkazy, ze kterých vyplývá, že Vratislav R. – RAR Security Services získal dne 22.08.1994 oprávnění podnikat formou zprostředkovatelské činnosti v oblasti reklamy, přičemž téhož dne převzal rozhodnutí živnostenského odboru Obvodního úřadu v Praze 4 o vydání živnostenského listu, proti němuž se vzdal práva odvolání, tzn. že tímto dnem předmětné rozhodnutí nabylo právní moci. Rozhodnutí živnostenského odboru Obvodního úřadu pro Prahu 4 dokládá, že Vratislav R. byl oprávněn uzavřít smlouvu o zprostředkování reklamní činnosti se společností Centrum a.s., jak se také následně skutečně stalo. Současně bylo nade vše pochybnost prokázano, že v souvislosti s uzavřením předmětných smluv došlo k vystavení pokladních dokladů prokazujících realizaci platby za služby poskytnuté firmou RAR Security Services v hotovosti, a to z prostředků zapůjčených obžalovaným P.. Za situace, kdy by byly obě dotčené smlouvy uzavřeny vážně, tedy v úmyslu naplnění jejich účelu, byli by obžalovaní jakožto statutární zástupci společnosti Centrum a.s. podle zákona č. 588/1992 Sb., o dani z přidané hodnoty, oprávněni uplatnit na příslušném finančním úřadu odpočet DPH, neboť podle tehdy platné právní úpravy bylo možné uplatnit odpočet DPH ve chvíli, kdy byla smlouva splněna nebo tehdy, kdy došlo k zaplacení předmětu smlouvy, a to v závislosti na tom, která z obou okolností nastala dříve.

Podle tvrzení obou obžalovaných měl být Vratislav R. podnikatelem, který měl jako v dané době mediálně známá osobnost zajistit reálné naplnění obsahu uzavřených smluv. V celém průběhu trestního řízení však nebyl proveden žádný relevantní důkaz, který by prokazoval, že by Vratislav R. byl osobou takových profesních kvalit, za jakou byl obžalovanými prezentován, a že by tak byl schopen cokoli z podnikatelských záměrů obžalovaných splnit. V daném případě nebylo prokázano, že by Vratislav R. byl více známou osobností než kterýkoli jiný občan České republiky, když všeobecně uznávanou a známou osobnost požívající vyšší míry autority a vážnosti z něho nečinila ani jeho nikterak oslnivá sportovní či trenérská minulost, ani jeho přihlášení se za kandidáta na předsedu Českomoravského fotbalového svazu. Českomoravský fotbalový svaz o Vratislavu R. v tomto směru nikterak nehovoří a jeho faktické aktivity na poli podnikatelském byly, alespoň na území České republiky, minimální. V rozporu s tvrzením obžalovaných o značných aktivitách Vratislava R. v zahraničí je i jeho vlastní výpověď v části týkající se jeho podnikatelského působení v Austrálii. Vzhledem k těmto skutečnostem tak považuje soud tvrzení obžalovaných o tom,

že Vratislav R. byl v době žalovaného jednání osobou veřejně dosti známou, s dobrou pověstí, značnou podnikatelskou zkušeností a výtečnými referencemi, za ničím nepodložené fabulace. Sám Vratislav R. v procesním postavení obviněného v této trestní věci uvedl, že byl jediným majitelem a zaměstnancem firmy Vratislav R. - RAR Security Services, s touto firmou nikdy nedosáhl žádného výdělku, přičemž oboru reklamy a zprostředkování pozemků, včetně stavby továren nerozumí, byť se reklamní činnosti částečně věnoval v Austrálii, nikoli však po svém návratu do ČR. V rozporu s touto jím tvrzenou nicotnou podnikatelskou aktivitou je však již shora citovaná skutečnost, že dne 10.08.1994 podal přihlášku k registraci k dani z přidané hodnoty pro fyzické osoby na Finanční úřad pro Prahu 4 jako dobrovolný plátce DPH, přičemž uvedl, že pod obchodním jménem Vratislav R. - RAR Security Services hodlá podnikat s předpokládaným obratem za nejvýše tři po sobě jdoucí měsíce ve výši 300.000,- Kč. Ačkoli Vratislav R. sám v protokolu o ústním jednání u Finančního úřadu pro Prahu 4 uvedl, že si nevzpomíná, že by se v roce 1994 osobně zaregistroval u tohoto správce daně, připustil, že podpis na přihlášce k registraci je podobný jeho a nakonec osobní provedení registrace zcela nevyloučil. Následně však kategoricky popřel, že by společně s obžalovanými podepsal žalované smlouvy, jakož i přiznání k dani z přidané hodnoty za měsíce září a říjen 1994 s částkami diametrálně odlišnými od předchozích nulových výdělků, byť ze závěrů znaleckého posudku z oboru písmoznaectví je nepochybné, že tím, kdo tato přiznání osobně podepisoval, byl právě Vratislav R.. Pakliže připustil možnost osobní registrace na Finančním úřadu pro Prahu 4 jako plátce DPH, nevysvětlil již, jaký cíl tato registrace sledovala, když provedení úkonů, které by její účel naplňovaly, důrazně odmítal.

Byť Vratislav R. získal podnikatelské oprávnění k činnostem, ohledně kterých následně uzavřel s osobami obžalovaných obě žalované smlouvy, až dne 22.08.1994, tj. s předstihem cca jednoho měsíce před uzavřením smlouvy o zprostředkování reklamní kampaně na prodej rostlinného oleje Golden Sun ze dne 30.09.1994, podnikal sám bez zaměstnanců, ačkoli jeho podíl na nasmlouvaných pracích měl být natolik objemný, že i zkušený subjekt podnikající v těchto oborech činnosti delší dobu by potřeboval pro realizaci tohoto projektu a naplnění účelu smluv patřičné personální, jakož i technologické a materiálně technické zázemí, jímž však Vratislav R. prokazatelně nedisponoval. V rámci provedení dokazování nebylo nikterak objasněno, jakým způsobem se obžalovaní s Vratislavem R. seznámili a co bylo bezprostředním důvodem toho, že je osobnost jmenovaného přesvědčila o reálnosti jejich představ v souvislosti s realizací obou podnikatelských záměrů. Do osoby Vratislava R., nepřilíš úspěšného podnikatele s výdělkem cca 30.000,- Kč za období dvou let, přitom obžalovaní podle svého tvrzení investovali postupně v krátké době cca jednoho měsíce částky ve výši 36.900.000,- Kč a 88.560.000,- Kč, jež měly pocházet ze soukromých zdrojů obžalovaného P.. Kam byly předmětné finanční prostředky fakticky doručeny přitom nebylo ani v jednom případě prokázáno. V okamžiku, kdy měli obžalovaní zjistit, že Vratislav R. své závazky z uzavřených smluv neplní a přestal být kontaktní, neučinili bezprostředně poté (nikoli až po zahájení vlastního trestního stíhání v roce 2001) žádné relevantní kroky vedoucí k jeho nalezení a tedy i k domožení se splnění smluv, popř. vrácení poskytnutých peněz, které navíc představovaly soukromé prostředky jednoho z obžalovaných v řádu několika milionů korun. Obžalovaní jako zástupci společnosti Centrum a.s. požadovali po firmě RAR Security Services zastoupené Vratislavem R. zajištění služeb, jejichž účelnost a smysluplnost nebyla v dané trestní věci nikterak osvětlena, přičemž v uzavírání dalších smluv a ve veřejně prezentovaném předávání hotových finančních prostředků v řádek desítek milionů korun Vratislavu R. pokračovali i přes skutečnost, že jim muselo být zřejmé, že první termíny smluvního plnění již uplynuly, aniž by bylo ze strany firmy RAR Security Services cokoli plněno. S ohledem na výše uvedené okolnosti sjednání obou žalovaných smluv o zprostředkování a reklamní činnosti ze dne 30.09.1994 a 01.11.1994 tak lze konstatovat, že

obžalovaní nebyli v rozhodné době vedeni úmyslem dosáhnout naplnění obchodního vztahu s firmou RAR Security Services zastoupenou Vratislavem R., nýbrž dosáhnout nadměrného odpočtu DPH za příslušné zdaňovací období, neboť sami jednali s plným vědomím toho, že Vratislav R. není s to svým smluvním závazkům dostát. U podnikatelů se zkušenostmi obžalovaných nelze přisvědčit tomu, že by mohli předpokládat opak, protože je zcela odůvodněný závěr o účelovosti a pouze předstírané vážnosti (a tedy skutečné fiktivnosti) obou smluv uzavíraných s firmou RAR Security Services, specifikovaných v bodech 2) a 6) obžaloby. Obě předmětné smlouvy byly uzavírány již s vědomím, že jejich účel naplněn nebude, nebyly tedy uzavřeny vážně, nýbrž ve snaze dosáhnout následného vyplacení nadměrného odpočtu DPH uplatněného obžalovanými jako zástupci daňového subjektu Centrum a.s.

Ze závěrů posudků z oboru ekonomika zpracovaných znaleckým ústavem HZ Praha spol. s r.o. (č. S1/2007, S2/2006, S5/2006, S7/2006, S8/2006, S12/2006, S14/2006 a S15/2006) bylo zjištěno, že ani z fragmentu účetních dat, faktur, pokladních dokladů, tištěných sestav účetního deníku v účetním softwaru Bivoj a účtu 343-05 a 343-23 (DPH na vstupu v sazbě 5% a 23%) společnosti Centrum a.s. za měsíce listopad a prosinec 1994 ve spojení s doklady vyplývajícími z kontrolní činnosti správce daně, tj. Finančního úřadu pro Prahu 3, nelze konstatovat, že by faktura č. 209/1994 vystavená dne 30.09.1994 firmou RAR Security Services - Vratislav R. na společnost Centrum a.s. byla obsažena v sestavě „Podklad pro odvod DPH“ či v pohybech na účtech 343-05 a 343-23 z části účetního deníku za období měsíců září a říjen 1994. V účetním deníku byla zaúčtována pouze úhrada této faktury v hotovosti z pokladny pod číslem výdajového podkladního dokladu 1072. Data z tištěných sestav účetního deníku v účetním softwaru Bivoj přitom byly porovnávány s původními prvotními účetními doklady, jež byly k dispozici, přičemž bylo zjištěno, že účetní doklady jsou úplné v cca 95 % případů. Mezi předloženými doklady nebyla dohledána záznamní povinnost za období měsíců září a listopad 1994, z níž by bylo patrné, zda součet této povinnosti odpovídá údajům uváděným v přiznání k DPH za příslušné období. Podle závěrů posudků znaleckého ústavu HZ Praha s.r.o. tak lze konstatovat, že podle analyzovaných účetních materiálů společnost Centrum a.s. neuplatňovala nadměrný odpočet DPH, ani nesnižovala daňový základ pro odvod DPH za příslušné zdaňovací období ve vztahu k fakturám č. 209/1994 a č. 711/1994 vystaveným firmou RAR Security Services - Vratislav R. S těmito závěry znaleckého ústavu HZ Praha s.r.o. přitom korespondují rovněž závěry znaleckých posudků z oboru ekonomika č. ZÚ-37/01/2008, ZÚ-48/02/2011 a ZÚ-50/04/2011 zpracovaných Ing. Zdeňkem Urbanem. Podle znaleckých posudků Ing. Urbana lze z dostupné účetní dokumentace společnosti Centrum a.s., včetně zachovaných účetních záznamů na disketách s údaji z roku 1994 ve spojení s veškerou dostupnou dokumentací správce daně, tj. Finančního úřadu pro Prahu 3, která se zachovala (neveřejná část daňové spisu nebyla podle tvrzení zástupců správce daně dle znalce zachována) s jistotou konstatovat, že faktury č. 209/1994 a č. 711/1994 nebyly v části týkající se DPH zaúčtovány na vrub analytického účtu 343-23 a nebyly tak uplatněny na vstupu. K těmto závěrům je přitom znalec veden jednak kontrolou všech dokladů na vstupu nad 100.000,- Kč za září a listopad 1994 provedenou ve dnech 06.03.1995 až 10.03.1995 a 15.03.1995 správcem daně ve vztahu k DPH, dále neuplatněním těchto nákladů v základu daně z příjmů za rok 1994, jakož i postupem správce daně v obdobných případech (tj. výslovným doměřením uplatněných faktur od firmy RAR Security Services). Znalec ve svých závěrech současně zpochybnil možnost použití dobropisů k zakrytí uplatnění faktur č. 209/1994 a č. 711/1994 na vstupu u DPH, neboť finanční úřad by si při daňové kontrole jistě povšiml dobropisů na nezvykle vysokou částku a zabýval by se jimi, přičemž žádné dobropisy na takto vysoké částky nebyly v účetnictví společnosti Centrum a.s. zahrnuty. Znalec Ing. Urban přitom k výše uvedeným závěrům dospěl analýzou prvotních účetních

dokladů a záznamů ve vztahu k informacím plynoucím z daňového přiznání k DPH za zdaňovací období září 1994 až květen 1995, včetně nalezených zdrojových dat z roku 1994 a tištěných účetních sestav v účetním softwaru Bivoj, zpracovaných v roce 2007 a informací ze sestavy EDIS-EDA-34 poskytnutých mu příslušným správcem daně. Závěry znaleckého ústavu HZ Praha s.r.o. a znalce Ing. Urbana přitom nejsou nikterak zpochybňovány ani vyvráceny závěry znaleckých posudků zpracovaných Ústavem kriminalistiky a forenzních disciplín Vysoké školy Karlovy Vary, o.p.s. č. 62/P-2010, 5/P-2006 a 3/P-2006 ve spojení s výpovědí znalce z oboru ekonomika Ing. Ivana Rajdy, který jako zástupce tohoto znaleckého ústavu potvrdil, že na základě prozkoumaných dat, sestav a listinných podkladů, včetně nalezených zdrojových dat z roku 1994 a tištěných účetních sestav v účetním softwaru Bivoj společnosti Centrum a.s., zpracovaných v roce 2007, lze konstatovat, že faktury č. 209/1994 a č. 711/1994 byly v roce 1994 vystaveny firmou RAR Security Services na společnost Centrum a.s., nicméně nelze nalézt účtování a uplatnění DPH na vstupu z těchto dokladů společností Centrum a.s. v roce 1994, ani později. Tyto faktury byly prokazatelně proúčtovány jako úhrada v hotovosti, účtování o DPH však není podle poskytnutých podkladů nepochybně průkazné, na rozdíl od faktury č. 210/1994 vystavené firmou RAR Security Services na společnost Hotel Orlík s.r.o., jež byla podle listinných podkladů zaúčtována a DPH z této faktury byla na vstupu uplatněna (viz jednání popsané pod bodem 3) výrokové části rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 3 To 15/2006). Datové soubory a tištěné sestavy dle znaleckého ústavu neumožňují jednoznačně prokázat, zda, jak a kdy faktury č. 209/1994 a č. 711/1994 byly nebo nebyly skutečně zaúčtovány, resp. z účtování či daňového přiznání vyloučeny, a to ve vztahu k daňovým přiznáním jak DPH, tak daně z příjmu právnických osob. Podle vyjádření znalce Ing. Rajdy lze na podkladě dostupných materiálů z účetnictví společnosti Centrum a.s. pouze spekulovat o tom, že jedna z citovaných faktur byla kontaktním zápisem připravena k zaúčtování DPH a druhá byla kontaktním zápisem připravena k zaúčtování celá, bez vyčlenění DPH, do nákladů, avšak s ohledem na absenci dalších účetních materiálů, jež by mohly poskytnout souvislejší obraz o účetní evidenci společnosti Centrum a.s. jako daňového subjektu, nelze s jistotou tvrdit, zda byly tyto kontace z hlediska DPH nakonec skutečně zaúčtovány.

Závěry znaleckých posudků z oboru ekonomika a písmoznalectví ve spojení s výpovědí svědkyně Jany Š., účetní společnosti Centrum a.s. v období od poloviny roku 1994 do 31.12.1994, tak vážným způsobem zpochybňují tvrzení svědkyně Zdenky C., bývalé pracovnice Finančního úřadu pro Prahu 3, o existenci záznamní povinnosti společnosti Centrum a.s. za období měsíců září a listopad 1994, když tyto listiny při místním šetření u daňového subjektu údajně sama viděla, ačkoli tato skutečnost není zachycena ani v daňových přiznáních za příslušné zdaňovací období u správce daně ani v některém z její osobou pořádaných protokolů o místním šetření, které bylo u společnosti Centrum a.s. provedeno ze strany Finančního úřadu pro Prahu 3 ve dnech 12.07.1995 a 14.02.1996. Při hodnocení úrovně věrohodnosti výpovědi svědkyně Š. přitom nelze pominout skutečnost, že tato osoba byl slyšena z iniciativy obžalovaných až v rámci původního odvolacího řízení, přičemž její rozpomenutí se na tak závažné a poměrně podrobné skutečnosti týkající se uplatnění či neuplatnění DPH ze žalovaných smluv s odstupem cca dvanácti let může budít určité rozpaky. Jednoznačný závěr o vině obžalovaných stran uplatnění nadměrného odpočtu DPH za zdaňovací období měsíců září a listopad 1994 jménem daňového subjektu Centrum a.s. z faktur č. 209/1994 a č. 711/1994 vystavených firmou RAR Security Services nelze učinit ani na podkladě písemných sdělení Finančního úřadu pro Prahu 3, podle kterých byly faktury č. 209/1994 (s DPH ve výši 6.900.000,- Kč) a č. 711/1994 (s DPH ve výši 16.560.000,- Kč) zahrnuty do daňových přiznání k DPH podaných daňovým subjektem za příslušné měsíce, neboť záznamní povinnost netvoří přílohu daňového přiznání k DPH, a správci daně se jí nepodařilo získat ani dodatečně. Finanční úřad pro Prahu 3 tak ve svých

zprávách vychází toliko z vyjádření své bývalé pracovnice, svědkyně Zdenky C., a jí vyhotovených odpovědí na dožádání Finančního úřadu pro Prahu 4, ve kterých kusým a relevantními listinami nepodloženým způsobem uvádí, že částky ve výši 6.900.000,- Kč a 16.560.000,- Kč byly plátcem nárokovány k vrácení. Svědkyně přitom své informace čerpala z místního šetření, které u daňového subjektu Centrum a.s. osobně provedla ve dnech 12.07.1995 a 14.02.1996, a v jehož rámci mimo jiné údajně viděla i záznamní povinnost za dané měsíce, byť tento dokument následně neuvedla mezi listiny výslovně citované v jí pořizovaném protokole o provedeném místním šetření. Přesvědčivost tvrzení svědkyně C. však byla významným způsobem narušena, resp. zpochybněna jednak shora prezentovanými závěry znaleckých posudků z oboru ekonomika zpracovanými znalcem Ing. Zdeňkem Urbanem a znaleckým ústavem HZ Praha s.r.o., jakož i závěry znaleckého posudku z oboru písmoznalectví zpracovaného PhDr. Jiřím Valeškou o pravosti podpisů JUDr. Milana J.a na protokolech o místním šetření sepsaném její osobou.

Při hodnocení závěrů znaleckých posudků z oboru ekonomika, jež byly zpracovány Ing. Urbanem, společností HZ Praha spol. s r.o. a Vysokou školou Karlovy Vary, o.p.s. se soud zabýval mimo jiné otázkou věrohodnosti a pravosti materiálů, které byly znalcům předloženy k odbornému zkoumání, tedy věrohodnosti a pravosti nalezených zdrojových dat z roku 1994 a tištěných účetních sestav v účetním softwaru Bivoj týkajících se společnosti Centrum a.s., jež byly zpracovány v roce 2007. Podle písemného vyjádření Pavla Šindeláře nebyla v roce 2007 při zpracování, resp. převodu nalezených zdrojových dat z roku 1994 prováděna žádná korekce či zásadní změna obsahu zpracovávaných dokumentů, neboť ty byly pouze transportovány do aktuální verze účetního softwaru Bivoj tak, aby s nimi mohlo být dále pracováno jako s podklady při odborné ekonomické analýze. Podle závěrů znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví kriminalistická počítačová expertiza č. 3/P-2006 zpracovaného znaleckým ústavem Vysoká škola Karlovy Vary, o.p.s. lze konstatovat, že 7 kusů počítačových skříní, jakož i 4 kusy předložených pevných disků (harddisků) a 3 kusy disket, jež byly předloženy obhajobou obžalovaného Tomáše P. v rámci řízení o prvotním návrhu obžalovaného na povolení obnovy řízení, odpovídají pevným diskům a disketám používaným v roce 1994, přičemž soubory na nich obsažené, vztahující se ke společnosti Centrum a.s., byly s vysokou mírou pravděpodobnosti vytvořeny v období druhé poloviny roku 1994. Vzhledem k výše uvedenému zjištění znaleckého ústavu tak lze vyloučit jakoukoli následnou manipulaci s nalezenými zdrojovými daty za účelem záměrného ovlivnění a zkreslení výsledků zpracovaných znaleckých posudků z oboru ekonomika, jež z analýzy těchto dat vycházely, neboť žádným relevantním způsobem nebyl prokázán opak. S ohledem na skutečnost, že znalecké posudky z oboru ekonomika a písmoznalectví zpracované znaleckým ústavem HZ Praha spol. s r.o. a znalci Ing. Urbanem a PhDr. Valeškou byly zadány a následně předloženy obhajobou obžalovaných, tedy jednou z procesních stran, je třeba konstatovat, že důkazní hodnota a váha takovýchto důkazních materiálů je shodná jako v případě posudků, jejichž zpracování by bylo zadáno přímo některým z orgánů činných v trestním řízení, pakliže posudek předložený obhajobou obžalovaného splňuje všechny zákonné náležitosti znaleckého posudku, včetně znalecké doložky. V daném případě nebyly zjištěny žádné okolnosti, jež by jakýmkoli způsobem zpochybňovaly odbornou úroveň obhajobou předložených posudků či snižovaly věrohodnost osob znalců, kteří jsou bez jakéhokoli vztahu k osobám obžalovaných nebo předmětu tohoto řízení, tzn. že nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly negativním způsobem ovlivnit objektivitu a nezávislost jejich vyjádření. Výše citované znalecké posudky z oboru ekonomika přitom nepředstavují pouze nový úhel pohledu na skutkové vymezení žalovaného jednání novým znalcem či znalci, nýbrž se jedná o zcela nové důkazní materiály v podobě odborné analýzy nových zdrojových dat v elektronické a listinné podobě, jež byly nalezeny a zpracovány až v roce 2007, tedy po pravomocném

skončení trestního stíhání obou obžalovaných, ke kterému došlo vyhlášení rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 05.06.2006, sp. zn. 3 To 15/2006, tzn. že se jedná o důkazní materiály, které nebyly soudu v původním řízení známe a pro něho vůbec dostupné.

S ohledem na výsledky provedeného dokazování, zejména obsah nově nalezených zdrojových dat z roku 1994 a tištěných účetních sestav v účetním softwaru Bivoj společnosti Centrum a.s. ve spojení se závěry znaleckých posudků z oboru ekonomika a kriminalistická počítačová expertíza soud, ctíce zásahu „in dubio pro reo“ (tj. v pochybnostech ve prospěch), dospěl k závěru, že dílčí útoky pokračujícího trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona, resp. zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku, popsáné pod body 2) a 6) obžaloby, lze posoudit toliko jako přípravu tohoto zvláště závažného zločinu ve smyslu § 20 odst. 1 tr. zákoníku, nikoli jako pokus ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku či dokonaný čin. S ohledem na pravidla posouzení časové působnosti norem trestního práva hmotného, kodifikovaná v § 2 odst. 1 tr. zákoníku, je třeba jednání obžalovaných posoudit nikoli podle trestního zákona účinného v době spáchání činu, tedy podle § 148 odst. 1, 4 tr. zákona ve spojení s § 7 odst. 1 tr. zákona za užití § 41 odst. 2 tr. zákona, podle kterého byla příprava tohoto zvláště závažného úmyslného trestného činu trestná, nýbrž podle hmotně právní normy pozdější, účinné v době rozhodování, tj. podle trestního zákoníku, dle kterého však není příprava zvláště závažného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku za užití § 20 odst. 1 tr. zákoníku trestná, neboť tak zákon u tohoto trestného činu výslovně nestanoví.

Na základě všech výše uvedených skutečností, zejména s ohledem na to, že se nepodařilo zajistit dostatek důkazních materiálů, které by ve svém souhrnu jednoznačným a nezvratným způsobem prokázaly vinu obou obžalovaných a rozptýlily tak důvodné pochybnosti o dokonání, popř. pokusu ve vztahu k jednání popsánému pod body 2) a 6) výrokové části obžaloby Městského státního zastupitelství v Praze ze dne 28.01.2004, sp. zn. KZv 2271/99, nezbylo soudu, než za užití zásady „in dubio pro reo“ rozhodnout podle § 226 písm. b) tr. řádu a obžalované Tomáše P. a Miroslava P. zprostit podané obžaloby, neboť nebylo prokázáno, že by tyto, v žalobním návrhu pod body 2) a 6) označené skutky byly trestným činem.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **lze do 8 /osmi/ dnů** od doručení jeho opisu **podat odvolání** k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Odvolání mohou **podat státní zástupce** pro nesprávnost jakéhokoliv výroku, **obžalovaný** pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, **zúčastněná osoba** pro nesprávnost výroku o zabránění věci a **poškozený** pro nesprávnost výroku o náhradě škody, a to též proto, že příslušný výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícímu rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání **musí být** v dané lhůtě **odůvodněno** tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce musí uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, **ve prospěch** či **v neprospěch** obžalovaného.

Odvolání **má** odkladný účinek. Práva odvolání se nemůže úspěšně domáhat ten, kdo se jej již jednou výslovně vzdal.

V Praze dne 18. června 2012

JUDr. Tomáš Durdík
předseda senátu

Za správnost:
Rita Šifnerová